

חַת־תִּיּוֹם לְיוֹם רִבִּיעִי פְּרִשְׁתִּית לְךָ לְךָ י' מֵר-חֲשׁוֹן, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / רִבִּיעִי עִם רִשִׁי

בְּחֵמֶשׁ אֲתָמוּל לְמַדְנוּ עַל פְּרֻדְתָּם שֶׁל לוֹט וְאַבְרָם, וְהַיּוֹם נִלְמַד בִּיצַד אַבְרָם נַחֲלָץ לְעִזְרָתוֹ בְּמִלְחָמָה. לוֹט רָצָה לְדַאֵג לְעַצְמוֹ, אָבֵל מְהֵר מְאוֹד הוּא נִזְקֵק לְעִזְרָתוֹ שֶׁל אַבְרָם. קְבוּצָה שֶׁל אַרְבָּעָה מְלָכִים (אֲמֹרֶפֶל, אֲרִיֹה, כְּדֻרְלַעְמֵר וְתַדְעֵל) נִלְחָמוּ נֶגַד קְבוּצָה אַחֶרֶת שֶׁל חַמֵּשֶׁה מְלָכִים (בְּרַע מְסֻדוֹם, בְּרִשַׁע מַעְמֹרָה, שְׁנָאָב, שְׁמַאֲבֵר וּמְלֹךְ בַּלַּע). אַרְבַּעַת הַמְּלָכִים נִצְחוּ. (חַמֵּשֶׁת הַמְּלָכִים חָיו בְּעַמֵּק הַשִּׁידִים, הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל ים הַמֶּלַח כִּיּוֹם). מְלָכִים אֵלּוּ לֹא רָצוּ שְׂאֲרֵבַעַת הַמְּלָכִים יִשְׁלְטוּ עֲלֵיהֶם לְכֵן הִחְלִיטוּ לְהַפְסִיק לְקַבֵּל אֶת מְרוּתָם. בְּשְׂאֲרֵבַעַת הַמְּלָכִים בָּאוּ לְעַצֵּר בְּעֵדָם, הִתְחוּלְלָה מִלְחָמָה נוֹסֶפֶת. מְלֹךְ סְדוּם נִצַּל לְמִרוֹת שְׁנַפֵּל לְתוֹךְ בּוֹר גָּדוֹל מְלֵא טִיט. כָּל הָאַחֲרִים נִמְלְטוּ לְהָרִים בְּדִי לְהִסְתַּתֵּר. אַרְבַּעַת הַמְּלָכִים שְׁנִצְחוּ בְּמִלְחָמָה, לְקַחוּ כָּל מָה שֶׁרָצוּ מֵהָעָרִים שֶׁכָּבְשׂוּ. הֵם לְקַחוּ גַם אֶת לוֹט בְּשָׂבִי. עוֹג שְׁנִצַּל מִהַמִּלְחָמָה, רָץ לְסַפֵּר לְאַבְרָם שְׁלוֹט בְּשָׂבִי. לְכֵן אַבְרָם מָנָה אֶת אֱלִיעֶזֶר מִשְׁרָתוֹ הָרִאשִׁי וְתַלְמִידוֹ לְשׂוֹר צָבָאוּ. אַבְרָם לֹא חָשַׁשׁ לְהִלָּחֵם נֶגַד אַרְבַּעַת הַמְּלָכִים אֲפִלּוּ שֶׁהֵם הָיוּ חֲזָקִים וְנִצְחוּ מִלְחָמוֹת רַבּוֹת קוֹדֵם לְכֵן. אַבְרָם נִצַּח בְּמִלְחָמָה נֶגְדָם, שִׁחַרְר אֶת לוֹט מֵהַשָּׂבִי וְקַבֵּל חֲזָרָה אֶת כָּל רְכוּשׁוֹ. כְּשֶׁאַבְרָם חָזַר, יָצָא לְקִרְאָתוֹ מְלֹךְ סְדוּם לְבָרְכוֹ. כָּל הָאֲנָשִׁים שְׁנִצְלוּ מִהַמִּלְחָמָה הִכְרִיזוּ שְׂאֲבָרָם הַמְּלֹךְ שְׁלָהֵם.

שֵׁם (הַמְּכֻנָּה גַם מְלִכֵי צֶדֶק) בָּא אֶף הוּא, הוּא בְּרַךְ אֶת אַבְרָם. הָיִית וְהָיָה כֹּהֵן, אַבְרָם נָתַן לוֹ מַעֲשֵׂר מִכָּל רְכוּשׁוֹ.

תְּהֵלִים / יוֹם י' לְחֻדֶּשׁ פְּרָקִים נ"ה- נ"ט

בְּסִיּוּם הַפָּרָק הָרִאשׁוֹן בְּתְהֵלִים שֶׁל הַיּוֹם, יִשְׁנֵנו נִגּוֹן מִיַּחַד- "פְּדָה בְּשָׁלוֹם" שְׂאוֹתוֹ שְׂרִים בְּחַגֵּי הַגְּאוּלָּה שֶׁל הַרְבִּיִּים.

מִכִּיּוֹן שְׂאֲנַחְנוּ עוֹמְדִים בְּמַעַט בְּזִמְנוֹ שֶׁל גְּאֻלַּת פּוֹרִים זֶהוּ זְמַן רְאוּי לְשִׁיר שׁוֹב אֶת הַנִּגּוֹן הַמִּיַּחַד הַזֶּה! עַל הַפְּסוּק הַזֶּה הַגְּמָרָא לּוֹמְדָת שְׁמִישָׁהוּ שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה וְעוֹזֵר לְאַחֲרִים וּמִתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן כְּאֵלּוּ "פְּדָה"

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ו (ט' מרחשון שנה פשוטה)

התורה נמצאת בגלות יחד עם השכינה, בדברים הגשמיים שבעולם. איננו יכולים להרגיש שדברים אלו הם מה'.

ישנן שתי דרכים להוציא את השכינה מהגלות:

1. להשתמש בדברים הגשמיים כדי לקיים את רצונו של ה'. באופן כזה הקדשה שהיתה בדברים גשמיים אלו מתחברת חזרה לה' ויוצאת מהגלות.

2. ללמוד על הדברים הגשמיים בתורה ולהבין כיצד התורה אומרת שיש להשתמש בהם. דרך זו גם מוציאה אותם מהגלות. זה עוד יותר מכף כפאשר ההלכות הן מסבכות וצריך להתייגע להבין מה ה' רוצה שנעשה עם הגשמיות.

כאשר אנו מצליחים לבסוף להבין את דבר ה', אנו לוקחים את החכמה של ה' והשכינה שחבויה ומוציאים את שניהם מהגלות!

מי יכול לעשות זאת? לא הנשמות בגן עדן וגם לא המלאכים!

רק יהודי שחי בעולם בגוף גשמי יכול לגרם לכך. בגלל שבגוף יש את הקלפה הזו, וכך אפשר לשבר את הקלפה על ידי שמוש בלמוד התורה.

הנשמות והמלאכים אינם נמצאים בגלות לכן אינם יכולים לפעל זאת. כאשר לומדים תורה ומבינים את ההגיון שבהלכות, אנו מוצאים דברים חדשים בתורה.

דברים אלו נקראים "חדושי תורה" - דברים בתורה שאף אחד לא הבחין בהם קדם. הנשמות בגן עדן מתלהבות מאוד ובאות לשמע חדושי תורה אלו בגלל שאינן יכולות לעשות זאת בעצמן. כל יהודי צריך למצא חדושים בלמוד התורה שלו, כדי שהנשמה שלו תוכל לקיים את שליחותה במלאכה.

היום יום / י" חשון

האופן שבו ה' ברא את העולם הוא שברוחניות ישנם ארבעה עולמות, ארבע דרגות של קדשה שבהם ה' מסתתר יותר ויותר. בעולם האחרון - עשיה, הנוכחות של ה' כמעט אינה מרגשת העולם הגבוה ביותר נקרא אצילות ושם ה' אינו מסתתר אלא הקדושה מרגשת מאד.

האדמו"ר הזקן היה מרגיש זאת בעצמה רבה בשחשב על אצילות, עד כדי כך שאפלו לא יכל לומר את המלה. הוא היה אומר "אויבען" - למעלה. ואפלו לא יכל לכתב זאת - היה כותב רק אצי' אבל היה נרגש מדי מכדי לסיים את כתיבת המלה.

ספר המצות / מצות לא תעשה ק"ו, עשה ס"ט.

היום לומדים שתי מצוות:

1. **מצות לא תעשה ק"ט** - האם אתם זוכרים שלמדנו על כך שהבהמה העשירית היא קודש לה? היום לומדים שאסור למכור אותה.

2. **מצות עשה ס"ו** - אם מישהו עובר עברה חמורה (עברה שבדרך כלל הענש עליה הוא ברת) בשוגג, עליו להקריב קרבן חטאת.

רמב"ם / הלכות בכורות פרק ח', הלכות שגגות פרקים א', ב'

היום מסיימים ללמוד על מעשר מהבהמות ומתחילים ללמוד על קרבן שאדם מקריב אם עבר עברה בשוגג.

פרק ח'- בפרק האחרון בבכורות, רואים מה קורה אם מישהו לא בטוח אם הבהמה היא מעשר או לא. אולי ספרו לא נכון, או שהבהמות התערבו יחד.

הסדרה הבאה של ההלכות- הלכות שגגות, מלמדת על חמשה סוגי קרבנות שונים שאדם מקריב אם עבר עברות מסויימות.

פרק א'- על אלו עברות האדם חייב להקריב קרבן חטאת.

פרק ב'- על מקרים שונים שיכולים לקרות שהאדם בספק אם הוא צריך להקריב קרבן חטאת או שלא.

זרכי החסידות / הפרשה החסידית לך - לך

חכמינו זכרונם לברכה אומרים שאברהם אבינו קים את כל התורה אפלו לפני שנתינה. אם כן, מדוע המתין כל כך הרבה זמן, עד גיל 99 כדי לעשות ברית מילה?

האם קרה לכם שאמא שאלה אתכם: "האם אתם רוצים קרקר עכשו או פרוסת עוגה ברגע שתהיה מוכנה?" אם אתם חכמים תמתינו לענה שתהיה מוכנה, למרות שזה לא יהיה ברגע זה.

אברהם אבינו עשה אותו דבר. אם הוא היה עושה את ברית המילה תכף ומיד הוא היה עושה דבר טוב אבל על ידי שהמתין לצווי ה', ברית המילה שלו הייתה הרבה יותר מיחידת. הוא הרגיש את החיות של ה' שאנחנו נוכל להרגיש בשמשים יבוא! זאת מאחר שהמתין שה' יאמר לו לעשות. המאמר המסביר זאת נקרא "בעצם היום הזה" ובדרך כלל נוהגים שאבא אומר אותו בברית של בנו.

תפלה / ויברך דוד

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

הקטע הראשון של "ויברך דוד" מתחיל במלים שדוד המלך אמר לבני ישראל לפני פטירתו. אלו הם פסוקים מתוך ספר דברי הימים. אחרי שאמר לבני ישראל שבית המקדש יבנה על ידי בנו, שלמה המלך, דוד שבח את ה'.

בטווי השבח בהם משתמשים בקטע של "ישתבח שמך" מבססים על השבחים שדוד המלך השתמש בפסוקים הבאים וב"אז ישיר.

זו אחת הסבות מדוע אומרים "ויברך דוד" לפני סיום פסוקי דזמרה ואמירת ברכת ישתבח.

גאולה ומשיח / מאן דא ארץ ישראל

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

פעם הגיע חסיד לצמח צדק ואמר שרוצה מאד לעלות לארץ ישראל.

הצמח צדק ענה לו: "עשה כן את המקום שלך ארץ ישראל - מאן דא ארץ ישראל".

החסיד מאד רצה לעלות לארץ. הוא יכל לעבד ולהתאמץ לעשות את המקום שלו כמו ארץ ישראל,

אבל עדין לא יקבל את מה שרצה - לעלות לארץ.

אז איך עוזרת לו תשובתו של הרבי הצמח צדק?

הרבי מסביר שכאשר משיח יבוא, הקדשה של ארץ ישראל תתפשט על לכל העולם. חלק מעבודתנו בגלות היא להכין את העולם לקראת זה.

כאשר עובדים על חלקנו בעולם והפיכתו לארץ ישראל, על ידי הבאת אלקות מתכוננים למשיח.

עכשיו, בזמן הזה, איננו יכולים לראות שזוהי ארץ ישראל, אבל כאשר משיח יבוא נראה כיצד חלקנו בעולם ישתנה לקדשת ארץ ישראל. לכן על ידי קיום העבודה של "מאד דא ארץ ישראל", החסיד של הצמח צדק התחיל באמת לחיות-לפחות ברוחניות - בארץ ישראל.

(שיחת י' שבט ה'תשכ"ט)